

Joke van Leeuwen

TOEN IK

www.queridokinderboeken.nl

Copyright © 2017 Joke van Leeuwen

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Vormgeving Joke van Leeuwen, Nancy Koot

ISBN 978 90 451 2102 4 / NUR 282

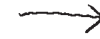

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2017

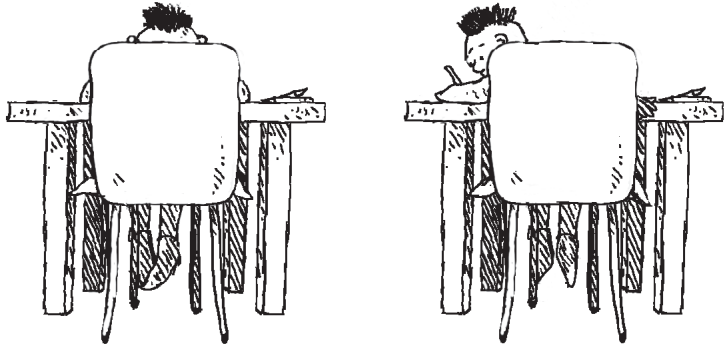
← Dit is mijn
voorkant.
Ik heet Deef.
Die naam heb
ik niet zelf
bedacht.

Dit is mijn
achterkant.
Die kan ik
zelf niet zien.

TOEN IK EEN TEKENING MAAKTE

Op een dag wou ik iets tekenen.

Maar ik wist niet wat.

Verzin maar iets,
zei mijn moeder
(zij maakt nooit
een tekening).

Ik bedacht iets.

Ik wilde mijn vader tekenen.

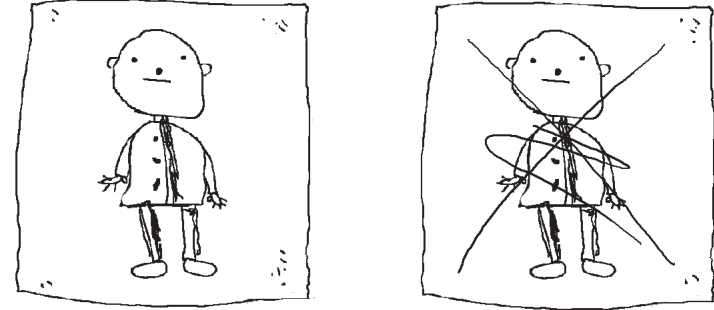
Uit mijn hoofd.

Want mijn vader woont niet bij ons.

Ik kon dus niet even naar hem kijken.

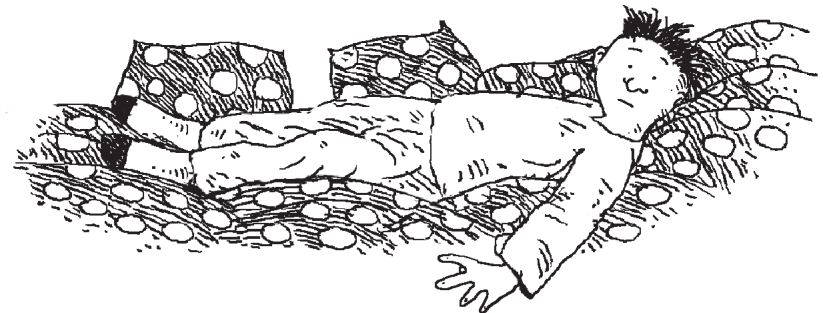
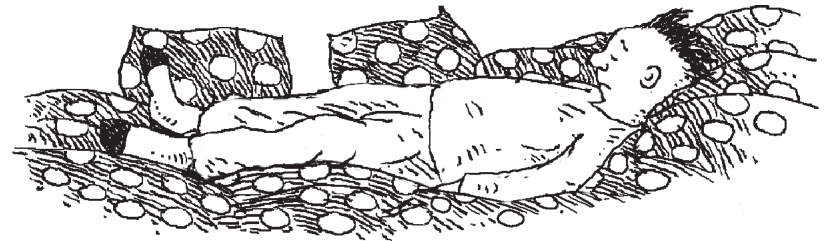
In mijn hoofd zag hij er heel mooi uit.

Maar wat ik maakte leek helemaal niet op mijn vader.

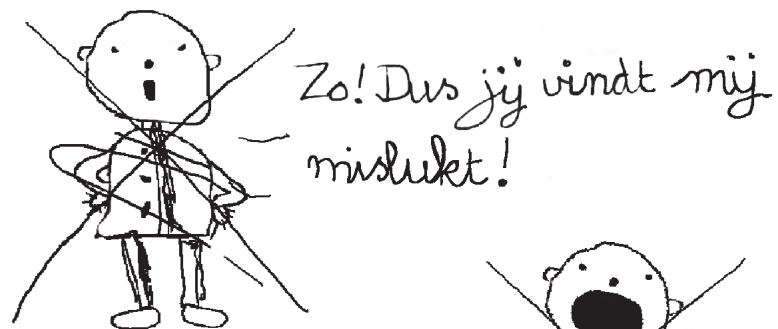

Ik vond mijn tekening mislukt.

Ik had meteen geen zin meer in tekenen.

Ik zag het mannetje staan dat ik had getekend.
Het mislukte mannetje.

Zo! Dus jij vindt mij
mislukt!

Je bent Zelf
mislukt!

Denk je dat ik het
leuk vind met dat
kruis over me
heen?!

Jedereen zal me uithalen!

En dat is
jouw schuld!

Hij krom langs mijn mouw en mijn oor naar boven,
ging op mijn hoofd zitten
en trok aan mijn haren.
Ik voelde er haast niks van.

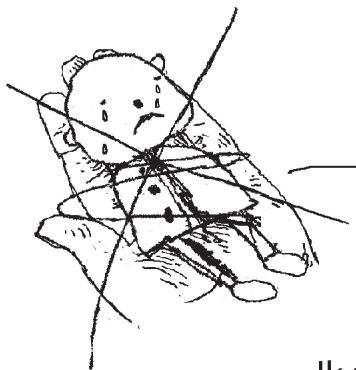

Kom maar, zei ik.

Ik hield hem in mijn hand.

Mijn hand was net een stoel.

Toen begon het mannetje dat niet op mijn vader
leek te huilen.

Waarom heb je dat
gedaan?
Zou jij mislukket
willen zijn?

Ik nam het mannetje mee
naar de tafel waaraan ik had zitten tekenen.
Ik legde hem weer op het blad papier waar hij
hoorde en gumde het kruis weg.

Nu je toch bezig bent, zei hij, zou ik
graag nieuwe schoenen krijgen en
veel krullen op mijn hoofd.

Ik gaf hem
schoenen met
veters. En veel
krullen op zijn hoofd.

Hij wilde meer.
Hij wilde nog twee armen.

Vier armen lijkt me handig, zei hij.
Dan kan ik meer dragen.
Ik gaf hem twee extra armen.
Hij zei:

Nu ben ik gelukkiger dan jij,
want ik heb vier
armen en jij maar twee!
En ik heb krullen en jij
niet!
En ik heb nieuwe
schoenen met veters
en jij niet!

Hou op! riep ik.

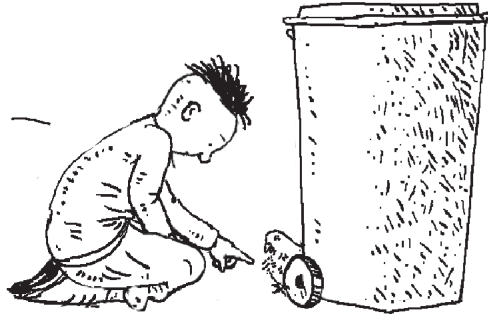
Anders gum ik je helemaal uit!

Daarna heb ik aan mijn moeder gevraagd of ik
nieuwe schoenen mocht.
Maar dat vond ze niet nodig.

TOEN IK EEN DUIF VOND

Op een dag vond ik een duif.
Hij zat verstopt achter
een vuilnisbak.

Hallo duif!

Ik wist niet of
de duif een
mannetje was
of een vrouwtje.

Dat kun je bij mensen beter zien dan bij duiven.

Hij vloog niet weg toen hij mij zag.
Misschien was hij daar
veel te moe voor.

...hijg...hijg...

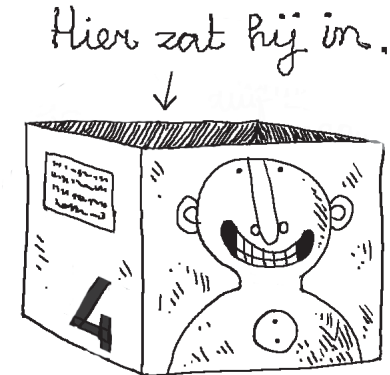
Ik had een keer
gehoord dat postduiven
net zo hard kunnen als
een auto op de snelweg.
En dat ze post wegbrengen
in een buisje aan hun poot.

Ik begreep niet hoe ze dan wisten waar ze met
de post naartoe moesten.

Misschien wisten ze dat zelf heel goed.

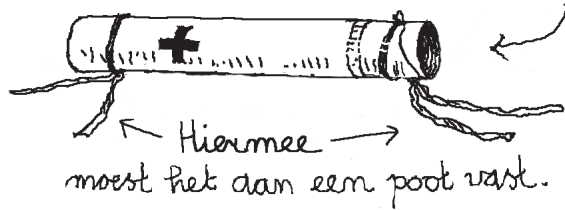
Ik bracht de duif
naar mijn huis
en zette hem
in een doos.
Hij moest nog
een naam krijgen.

*Ik wil dat beest
hier niet binnen,
zei mijn moeder.*

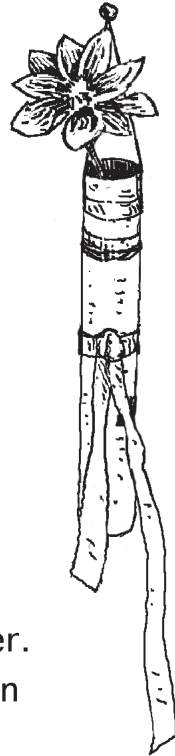
Daarom stond hij buiten naast de keukendeur.
Hij kreeg broodkruimels en water.
Ik vertelde hem dat hij brieven voor mij moest
wegbrengen.
Maar eerst mocht hij uitrusten.

Van een leeg pillenbuisje maakte ik een brievenbuisje. Hier moesten de brieven in.

Ik had een keer op school van dat buisje een vaasje moeten maken voor Moederdag. Mijn moeder kon het ophangen. Dat heeft ze ook gedaan, omdat ik het had gegeven.

Het was een heel onhandig vaasje. Er kon maar één bloem in. En als ze die ene bloem water gaf, dan stroomde dat water meteen over de rand van het vaasje. De vlek op de muur werd steeds groter. Daarom had ze het vaasje toch maar in een kast gelegd. Ze had het niet weggegooid. Omdat ik het had gegeven.

Over de vlek op de muur hing ze een tekening. Die had ik ook gegeven.

Ik ben briefjes gaan schrijven. Kleine briefjes. Ze moesten in het buisje passen. Ik hoefde er geen adressen op te schrijven, want postduiven weten feilloos de weg. Dat had ik ergens gelezen. Het woord feilloos kende ik niet, maar ik snapte wel dat ze heel goed de weg wisten.

Ik schreef vier briefjes.

Beste taalboekmaker

Ik vind uw boek niet leuk.
Vooral de plaatjes niet.
Die vind ik mislukt.
Als u zoiets tekent:

Kan ik niet zien of het een
mook is of een hoedje of een
kwal. Groeten van
Deef

Beste kampioen.

Ik heb gehoord dat u kam-
pioen achteruitwerpen bent.
Hoe moet dat? Op internet
vind ik niets over achter-
uitwerpen. Ik wil ook
achteruitwerpkampioen
worden.

Dank u.

Beste weervrouw

Kunt u iets doen tegen
orkanen enzovoort?
Of kunt u alleen
waarschuwen?
Afschrikt dan op tijd
waarschuwen, want ik
wil niet wegwaaien.

Alvast bedankt.

Hallo President

Ik heb gehoord dat het
oorlog is in uw hand.
Er komen mensen naar
ons toe omdat hun huis
kapot is. Zou u willen
dat uw huis kapot is?
Nee toch? Nou dan?!

Groeten van
Deef

Ze waren klein genoeg om in het busje te passen.

Het leek me handig om het busje met de briefjes
alvast om een poot van de duif te binden,
nu hij nog moe was.

Maar de duif was weg!

Hij had niet op mijn post gewacht!

Hij was zeker al niet moe meer.

Mijn moeder zei:

Misschien is hij door een kat gegrepen.

Ik vond het niet leuk dat ze dat zei.

Gegrepen.

Dat woord deed pijn.

Hij moest mijn post
wegbrengen,
naar vier adressen,
zei ik.

Mijn moeder zei:

*Postduiven kunnen maar naar één
adres vliegen.*

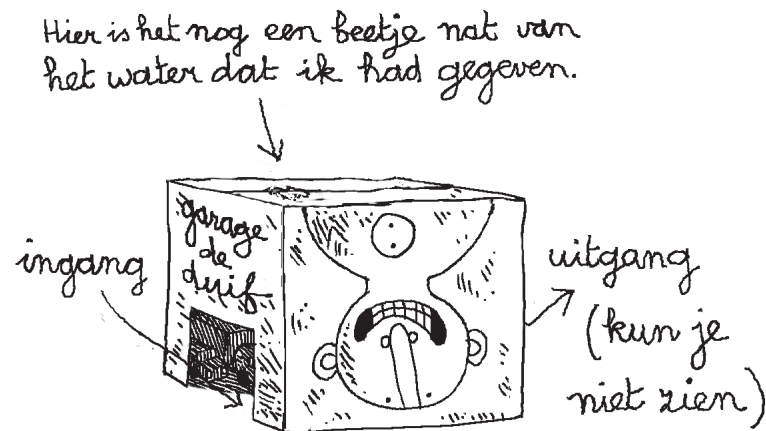
Naar het hok waar ze zich thuisvoelen.

Daarom bleven de mislukte plaatjes in mijn taalboek staan.
En wist ik niet hoe ik achteruitwerpkampioen kon worden.
En wist de weervrouw niet dat ze me moest waarschuwen.
En was het nog altijd ergens oorlog.

Ik heb van de doos een garage gemaakt.
Een mooie, al zeg ik het zelf.

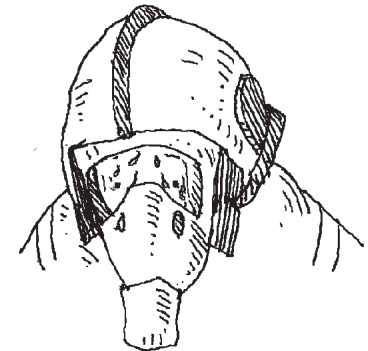
TOEN IK IETS MOEST WORDEN

Op een dag zei iemand dat ik iets moest worden.
Ik vond dat ik al wat was, maar dat telde dus niet.

*Ik ben ook
iets geworden,
zei mijn moeder.*

Ik dacht erover na.
Eerst wilde ik
brandweerman worden.
Dat leek me wel
heldhaftig.
Maar het leek me ook
nogal warm met zo'n
aangekleed hoofd bij die vlammen.

Op internet zag ik dat er erg veel beroepen bestonden.
Beroepen waar ik nog nooit van had gehoord.
Podoloog, bijvoorbeeld.
Of mallenmaker.